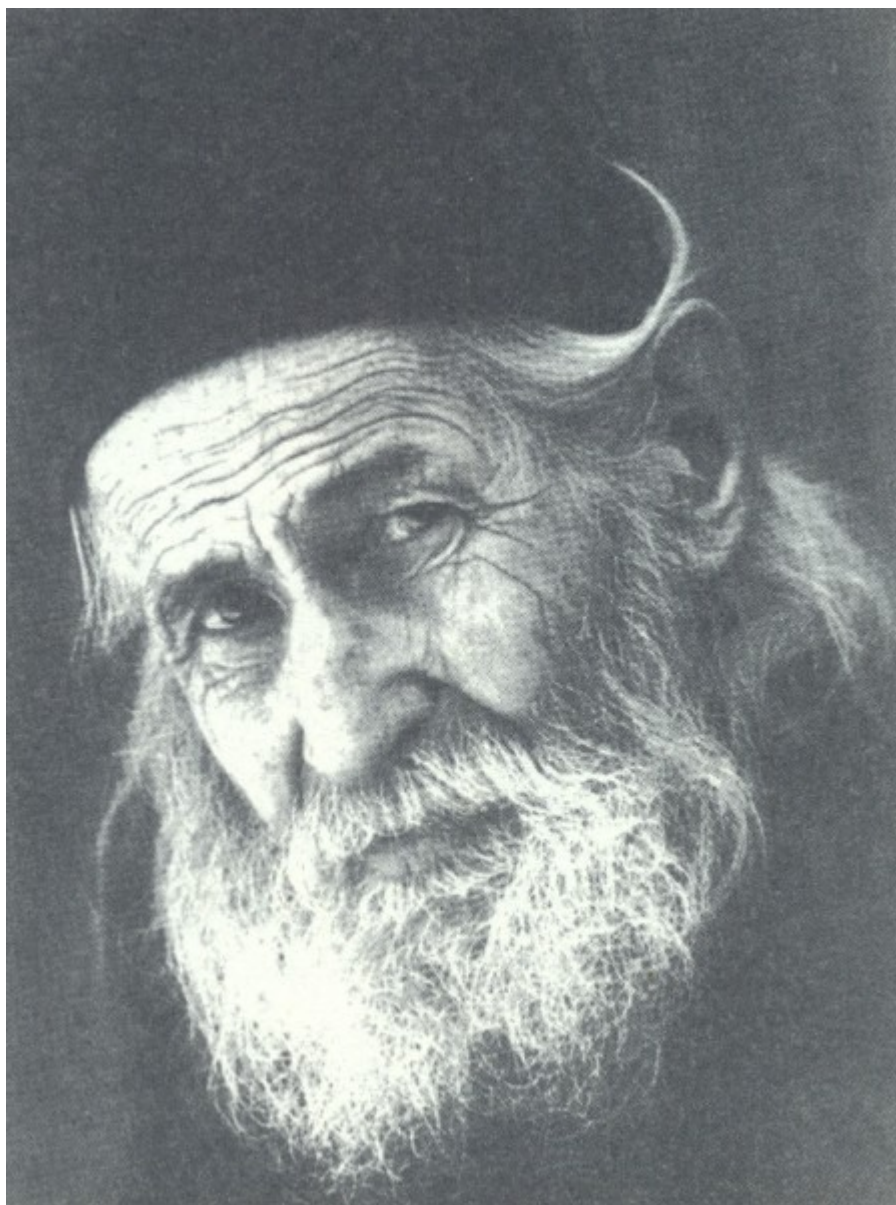

5 Δεκεμβρίου 2015

Ιερομόναχος Ιωάννης Κολιτσιώτης (1906- 05 Δεκεμβρίου 1996)

/ [Πεμπουσία](#)

Image not found or type unknown

Ιερομόναχος Ιωάννης Κολιτσιώτης ο Ρουμάνος.

Ο κατά κόσμον Γεώργιος Γκούτσου του Ανδρέα και της Ακυλίνας γεννήθηκε στο Ποπέστι Σοράκα τής Ρουμανίας στις 18.8.1906. Πήγε στο σχολείο του χωριού του στις τέσσερις βασικές τάξεις.

Προσήλθε στο Άγιον Όρος ποθώντας διακαώς τον βίο της ασκήσεως. Εγκαταστάθηκε το 1925 στο Κελλί του Τιμίου Προδρόμου στην περιοχή της ησυχαστικής Κολιτσούς, που ανήκει στη μονή Βατοπεδί-ου. Γέροντας του Κελλιού ήταν ο λίαν ενάρετος ιερομόναχος Ηλίας (+1928). Ο νεαρός Γεώργιος συγκαταριθμήθηκε ως πέμπτο μέλος της ευλογημένης συνοδείας. Μετά διετή δοκιμή εκάρη μοναχός, λαμβάνοντας τ' όνομα του μεγάλου αγίου του Κελλιού, του Ιωάννου Προδρό-μου, του Βαπτιστού του Κυρίου. Το 1929 χειροτονήθηκε διάκονος και το 1931 πρεσβύτερος. Υπήρξε ευλαβέστατος λειτουργός. Αισθανόταν ανάξιος να γίνει Πνευματικός και δεν έγινε ποτέ. Λειτουργούσε μόνο για τις ανάγκες του Κελλιού. Από το 1951 έως το 1990 έμεινε μόνος στο Κελλί του.

Σ' έναν προσκυνητή που του ζήτησε λόγο ωφελείας, του απάντησε: «Αν δεν μπορείς να ωφεληθείς από τη σιωπή μου, δεν θα ωφεληθείς και από τα λόγια μου». Σ' έναν άλλον είπε: «Είμαι ένας απλός άνθρωπος και δεν έχω λόγον ωφελείας. Εγώ ζητώ από άλλους μεγαλύτερους και καλύτερους λόγον ωφελείας. Αν εφαρμόσουμε τους λόγους του Ευαγγελίου, θα σωθούμε ...». Ήταν λίαν φιλάκολουθος και ταπεινός εργάτης της νοεράς προσευχής. Οι δαίμονες τον ενοχλούσαν στην προσ-ευχή του, αλλά τους αγνοούσε περιφρονητικά. Αγρυπνούσε καθημερι-νά. Κοιμόταν το πολύ τρεις ώρες καθιστός.

Αγάπησε την πενία και την ξενιτεία, που του εξασφάλιζαν αμεριμνησία, ώστε ν' αφιερώνει πιο πολύ χρόνο στην ωραία ζωή της προσευχής. Ήταν πάντοτε ρακένδυτος και το κομποσχοίνι δεν το άφηνε ποτέ από το χέρι του. Έτσι τον γνωρίσαμε κι εμείς στο ταπεινό Κελλί του. Γνώριζε πολύ καλά όλη την Αγία Γραφή και τους Πατέρες της Εκκλησίας. Είχε πολύ καλό μνημονικό. Ήταν προσεκτικά και φειδωλά διδακτικός σε όσους τον πλησίαζαν, για να τον ακούσουν. Η προσευχή του θαυματουργούσε. Σ' ένα άτεκνο ζευγάρι από τη Θεσσαλονίκη δώ-ρισε με τη θερμή προσευχή του ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Η δυνατή προσευχή του πάλι, την πηγή του Κελλιού που είχε στερέψει, την έκανε να φέρει άφθονο νερό. Ήταν πρότυπο ταπεινώσεως ο μακάριος. Όταν τον ρώτησαν τί ν' αγαπούν και προτιμούν περισσότερο, απάντησε: «Τον φόβο του Θεού»! Όταν τον ξαναρώτησαν τί άλλο; Απάντησε το ίδιο. Έλεγε: «Η προσευχή να προπορεύεται όλων των έργων...Η αγάπη θα οδηγήσει στη Βασιλεία των Ουρανών...Δίχως πειρα-σμούς δεν σωζόμαστε...Μετάνοια, με-τάνοια, μετάνοια ...».

Στη δύση του βίου του, ύστερα από ένα ατύχημα, κτύπησε στη σπονδυλική του

στήλη και του άφησε μόνιμη κύρτωση. Τα πόδια του από τις αγρυπνίες και την ορθοστασία πρήστηκαν και αιμορραγούσαν, αλλά ποτέ δεν γόγγυσε και παραπονέθηκε, ούτε άφησε τον κανόνα του. Ήταν σεβαστός, συμπαθής και αγαπητός απ' όλους. Προείδε το τέλος του δύο μήνες πριν και το αποκάλυψε στον υποτακτικό του Αυγου-στίνου. Την Κυριακή, 3.12.1996, μετάλαβε των αχράντων Μυστηρίων. Την Τρίτη, 5.12.1996, τον επισκέφθηκε ο γείτονας και συμπατριώτης του ιερομόναχος Διο-νύσιος (+2004) και του ανέγνωσε συγχωρητική ευχή. Την ενάτη ώρα της ίδιας ημέρας ανεπαύθη εν Κυρίω. Ο Γέροντας Διονύσιος είπε πως ήταν: «Ακριβής, αυστηρός, ταπεινός, νηστευτής, μυστικός εργάτης της νοεράς προσευχής, παράδειγμα άριστου μοναχού, ένας από τους λίγους και εκλεκτούς, τους πιο ενάρετους και σπουδαίους, με λόγο χαρίεντα, πάντοτε ειρηνικό και ήρεμο ...».

Πηγες - Βιβλιογραφία

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Βατοπεδίου. Ημερολόγιο 2005 τελειόφοιτων Αθωνιάδος Εκκλησιαστικής Ακαδημίας. Nicodemus monk, Elder John Goutsou (+ December 5, 1996), The Orthodox word 216/2001, σσ. 13-19 (μετάφραση ιερομονάχου Σισώη).

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Γ' 1984-2000 , σελ.1419-1423 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α' Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011